

»TA NEUMNI KUNČEK NAM JE STVAR NATVEZEL!«

TEDAJ POVZAME KUŽEK:

»ZAJČEK PLAŠLJIVČEK, KATERA REČ TI JE DALA MISLITI, DA SE NEBO PODIRA?«

»PA SAJ SEM GA SLIŠAL«, SE ODREŽE ZAJEC.

»ALI RES, SLIŠAL SI GA? KJE PA?«

»TAMKAJLE, BLIZU MOJEGA BRLOGA!«

»NO, PA POJDI Z MENOJ«, OBZIRNO POVZAME PES, »POKAŽEM TI, DA SI SE ZMOTIL.«

»OH, TEGA PA NE!« ZACVILI DOMAČI ZAJČEK. »PREVEČ ME JE STRAH, NE MOREM ITI TJA!«

»ČE JE STVAR TAKA, TE PA PONESEM TJAKAJ.«

REČENO, STORJENO. BLAGI KUŽEK RAHLO PRIME ZAJČKA ZA KOŽO NA VRATU IN GA POSTAVI NATANKO

PRED NJEGOV BRLOG. V TEM TRENUTKU SO JELI PADATI DRUGI KOSTANJI IN KUNČEK JE MORAL SPREVIDETI PRAVI POLOŽAJ:

»RES JE, NEBESA SE NE RUŠIJO!«

»PRAV«, SE ZOPET OGLASI PSIČEK, »A ZDAJ JE TREBA TO DRUGIM DOPOVEDATI. IN VPRIČO VSEH DOMAČIH ŽIVALI, ZBRANIH NA DVORIŠČU, JE ZAJČEK TRIKRAT PONOVLIL:

»NEBO SE NE PODIRA! NEBO SE NE PODIRA! NEBO SE NE PODIRA!«

POMIRJENI SO TEDAJ VSI ODŠLI IN PONAVLJALI BESEDE, KI SO JIM VRNILE POKOJ.

PES SE PRIBLIŽA BOJAZLJIVEMU ZAJČKU, ČES:

»VSE ZLO POTEKA IZ NEVEDNOSTI. DOLGA UŠESA IMETI SE NI VSE. NAVADITI SE MORAMO POSLUŠATI IN RAZUMETI!«

Ivan Razpočnik

Skrivnost zelene jame

(Čudoviti doživljaji dveh dečkov)

Padalna vrata v zrcalni dvorani

»Najprej pa moram prevariti vajine preganjalce!« je rekla Cvetana. »Pazita! Težek predmet potrebujem.« Ozrla se je iskaje po sobi, stopila nato h knjižni polici in vzela z nje debelo in veliko knjigo. »Tako! Ta »špeh« vsebuje itak samo stare dolgočasne štorijske, ta je ravno pravi! Zdaj pojdiva! Le zaupajta mi...«, opazila je tihi dvom v očeh obeh dečkov in se jim zasmejala. Nato je privezala dolg, svilen trak modre barve na vratno kljuko, odprla vrata in stopila v zrcalno dvorano. Konec traka pa je držala v roki. Začudena sta jo gledala Branko in Tomo. Še vedno nista slutila, kaj ima deklica

v mislih. Cvetana pa je že stopila previdno v zrcalno dvorano, korakala previdno naprej in izgovarjala neke številke. Končno se je zdelo, da je našla, kar je iskala. — Obstala je, dvignila težko knjigo, kolikor jo je mogla, in jo treščila na tla. Zaropotalo je — in kjer je bila prej gladka, svetla plošča, je zazijala temna luknja. Knjiga je izginila in padla s pljuskom v črno temo.

»Tako!« je zadovoljno vzkliknila deklica in šla previdno okoli odprtih padalnih vrat. »Sedaj lahko dobri meščani Estere iščejo dečka, ki sta skozi padalna vrata zdrknila v strašno globino!« Prišla je navzlic varljivim zrcalnimi stenami na dolgem svilenem traku hitro in varno k vratom, ki so vodila v njeno sobo, se globoko oddahnila in jih zaprla za seboj.

»Tako, dečka, storila sem za vaju do nadaljnjega vse, kar sem mogla. Zdaj imamo vsaj dovolj časa, da v miru premislimo, kaj nam je dalje storiti!«

»Povej mi, Cvetana,« je radovedno vprašal Tomo, »če vrata s čud-

no koščeno kljuko zapremo, ali se jih potem od zunaj ne opazi?»

»Ne, Tomo — na tistem mestu je potem zopet zrcalna stena, kakor je bila prej — kljuka zunaj vrat pa ni iz slonove kosti: roka je prava človeška roka. Če bi se jo vidva zbala pritisniti, ne bi bila prava junaka in me ne bi nikdar tu odkrila. Toda pokazala sta, da imata pogum, in zato upam, da se bomo mogli vsi skupaj rešiti iz tega nesrečnega mesta!«

»Cvetana, upoštevati moraš, da sva oba že taka, kakor da bi naju kdo udaril s kolom po glavi,« je zdaj povzel besedo Branko. »Ti nam pa pomagaš kakor najboljši tovariš, to je lepo od tebe!«

»Deklice običajno nimajo toliko poguma,« je ugovarjal Toma. »Ti pa si odlična izjema, čeprav nosiš oblačilo kakor Pepelčica pod čudežnim drevesom v moji knjigi s pravljičami! Prav za prav bi morala nositi hlače in volneni jopič, to bi ti bolje pristojalo!«

Cvetana se je zasmejala: »Nobelih poklonov, prosim! Rajši poslušajta! Razložiti vama hočem, kaj se bo zdaj za temi vrati vršilo. Stražniki zlate hiše ne bodo pregledali zrcalne dvorane, kajti iz izkustva vedo, da jetniki v njej tem prej obupajo, čim dlje morajo sami ostati med varljivimi ogledali. Šele čez nekaj časa bodo stopili v dvorano. Potem bodo opazili odprta padalna vrata; seveda ne slutijo, da nista vidva padla v temno vodo, temveč le debela stara knjiga. Zaprli bodo vrata in mestnim svetovalcem zadovoljno naznanili, da sta bila tujca za svoj prestopok kaznovana in da sta za vedno odstranjena!«

»Medtem pa ta nepridiprava sedita tu v prijazni sobici in bi bila prav srečna, če ne bi bolehala za težko boleznijo,« je rekel Tomo in pomežiknil z očmi.

»Kakšno bolezen pa imata?« je vprašala Cvetana. »Ta bolezen tiči v želodcu, plemenita rešiteljica!«

je deklamiral Tomo, »lakota se imenuje, edino zdravilo zoper njo je izdatna večerja!«

»Res je!« je navdušeno pritrdil Branko, »večerja, ki bi bila združena s kosilom in zajtrkom, bi bila sedajle na mestu. Oba sva kar neprijetno lačna, to sedaj s strahom opažam in občutim.«

Cvetana se je zasmejala. »Ozdravila vaju bom te bolezni, tovariša. Toda prej moram obvestiti o tem moje služabnike.«

Stopila je k steni in snela z žeb-lja majhno sliko. V svileni stenski prevleki pod sliko, ravno sredi rožnatega vzorca v tkanini, je bila odprtina za ključ. Cvetana je vzela majhen srebrn ključek, ki ga je nosila na verižici okrog vratu, in je odprla vrata. Prikazal se je štirioglat votel proster, iz katerega je potegnila deklica v neizmerno začudenje svojih gostov pravcati telefonček. »Halo!« je zaklicala s prita-jenim glasom v aparat. »Medo, ali si ti? — Da prav! Poslušaj! Dobila sem obisk! Da! — Kako? — Mogoče! Predvsem pa sta moja gosta lačna. Ukreni torej vse potrebno za izdatno večerjo. — Prav, čim hitreje, tem bolje! Na svidenje, Medo!« Odložila je slušalo na vili-ce aparata in spravila telefonček v skriti predal, ki ga je skrbno zaklenila.

»Tako, dečka, še malo potrpljenja, pa bosta dobila svoje »zdrazilo«, je veselo rekla deklica.

»Lahko si misliš, Cvetana, da sva strahovito radovedna, kako si prišla semkaj, kako se lahko skrivaš in kako je z vsemi temi tajinstvenimi stvarmi!«

M i l o š V e s e l

Rože na oknu

Vse je škripalo od mraza.

Nedica je bila na obisku pri stari materi, ki je bila čisto sama, povrh pa je v zadnjem času še bolehal. Nedica jo je rada obiskovala in vselej je prišla k njej s polno košarico. Tudi danes je položila stari materi na mizo vrečico riža, malo kave in sladkorja, nekaj kolačkov, tri jabolka in še več malenkosti. »Stara mama, ne bodite hudi, ker ne morem ostati delj časa pri vas, mama je naročila, da se moram takoj vrniti, ker bo kmalu tema in bo zdaj zdaj začelo snežiti,« se je opravičevala Nedica.

»Po jedi, ko si bomo napravili udobno in prijetno v tehle naslonjačih, bosta vse izvedela!« je obljubila deklica. Tomo in Branko se zdaj nista mogla odločiti, kaj naj bolj hrepeneče čakata: večerjo ali Cvetanino povest o njenih čudovitih doživljajih.

(Dalje prihodnjič)

Stara mati je pobožala Nedico: »Seveda pojdeš takoj domov. Samo tale lonček čaja izpij, da se ogreješ!«

Nedica se je branila, slednjič pa je vendarle izpila čaj, želela lahko noč in odšla.

Zunaj se je mračilo in veter je ostreje pihal. Nedica se za to ni menila. Veselo je korakala po kolovozni poti, krenila proti gozdiču in šla počasi po strmem gričku. Zdajci je začelo snežiti v gostih, velikih kosmih. Zapihal je še močan veter, in kmalu je pokrivala težka plahta snega vso pokrajino.

Nedica se je za trenutek ustavila, da bi si oddahnila. Toda že je pridivjal nov veter, se zasukal, odbil od tal kakor žoga in zatulil kakor ranjen volk. Nedica je že omahovala, komaj je premikala noge po snežnih zametih. In ko bi trenil, je padla na zemljo tema, tako strašna medla tema, da vidiš okrog sebe le sivo prepast, a nikjer izhodišča.

Nenadoma začuti Nedica, da že ne hodi več po kolovozu, temveč se opoteka med grudami. Stemni se ji pred očmi, v glavi ji šumi kakor slap. »Pomoč! Na pomoč! Na pomoč!« zakriči v temo, ko je veter nekoliko utihnil. Z največjim trudom napravi nekaj korakov in spet kliče, kriči na vse grlo, hkrati pa čuti, da noge ne morejo dalje, da dih pojema, da glava še komaj komaj misli. Še enkrat zakriči, še enkrat se malo dvigne, potem pa se tiho zgrudi v zemet...

Luznarjev Miha je bil v gozdu po dračje. Pozimi se veliko pokuri, in denarja je malo. Če torej nočeš vso zimo zmrzovati, moraš v gozd. Miha hodi